

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXV. Gregorii Papae I. Ad Maximvm. Praecipit vt humiliatus Romam veniat, & Paulino episcopo, & Honorato archidiacono amplius vim non inferat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

stro questus est iniustitiam pertulisse, & ex ea hæcenus laborare. Hoc enim poterat fortassis opponi, si non ad maiorem recurreret, & apud eum causæ suæ peteret meritum terminari. Numquid non ipse nosti, quia in causâ, quæ a Ioanne presbytero contra Ioannem Constantinopolitanum fratrem & coepiscopum nostrum orta est, secundum Canones ad sedem apostolicam recurrit, & nostra est sententia definita? Si ergo de illa ciuitate, vbi princeps est, ad nostram causâ cognitionem deducta est; quanto magis negotium quod contra vos est, hic est veritate cognita terminandum? Vos autem ibi stultorum verba non moueant, nec per nos credatis aliquod dispendium ecclesiæ vestræ fieri. Nam si seruum Dei Secundinum diaconum vestrum, atque Castorium nostrum requiritis, ab eis agnoscetis qualiter causam istam iam decessor vester voluerit ordinare. Fraternalitas autem vestra sapienter egit personas pro negotio ipso transmittere, & verba inania non audire. Confidimus autem in omnipotenti Deo, quia examinata subtilius veritate, ita Deo placitus huic causæ finis imponetur, vt nec aliqua denuo querela remaneat, nec pars qualibet contra iustitiam prægrauetur. Spatham vero quam apud decessorem vestrum dilectissimus filius noster Petrus diaconus tunc illic defensor reliquerat, nobis per Secundinum seruum Dei, atque Castorium notarium præsentium portitores transmittite.

EPISTOLA XXV.

GREGORII PAPÆ I.

AD MAXIMUM.

Præcipit vt humiliatus Romam veniat, & Paulino episcopo, & Honorato archidiacono amplius vim non inferat.

Gregorius Maximo in Salona qui episcopatum arripuit.

DVM scriptis nostris, quæ sitis quibusdam excusationibus, differs obedientiam exhibere, dum pro veritatis satisfactione roties a nobis admonitus venire postponis; iis quæ aduersum te dicta sunt fidem ex hoc magis accommodas; & vel si qua alia deesse videbantur, quæ grauent aut noceant, id agis vt sola dilatio faciat, & accuset

te esse culpabilem. Humiliare tandem, & obedientiæ te submitte, atque ad nos sine excusatione aliqua venire festina, ut requisita & cognita veritate, secundum Dei timorem, quidquid æquum canonicumque fuerit decernatur. Certus enim esto, quia iustitiam tibi, & Canonum statuta seruabimus, atque causæ tuæ, reuelante Domino veritatis auctore, amicam iustitiæ finem imponemus.

Grat. 6. q. 5.
c. Quod
autem.

Nam quod postulas ut illuc personam dirigere debeamus, qua præsentem de his quæ dicuntur possit esse probatio; esset utcumque excusabile, si vnquam ratio ei qui accusatur necessitatem probationis imponeret. At postquam non tibi, sed accusantibus hoc onus incumbit, ad nos, sicut præfati sumus, dilatione cessante venire non desinas; & aut sine mora aderit accusator, qui ea quæ de simoniaca hæresi vel aliis dicta sunt congruenti probatione suffulciat; aut certe in his quæ ad salubritatem negotii ipsius pertinent, interueniente beato Petro apostolorum principe, dispensatio iusta proueniat; quatenus nulla nos ante Deum dissimulatione, pro eo quod hæc ad nostram conscientiam peruenire, reatus culpa possit confundere. Quod vero indicas serenissimos dominos, ut illic debeat esse cognitio, præcepisse; nos quidem nullas eorum alias de hac re, nisi ut ad nos venire debeas, iussiones accepimus. Sed etsi forsitan pro reipublicæ suæ utilitate, quæ diuina sibi largitate concessa est, multa cogitantibus, & in diuersis sollicitudinibus occupatis suggestum est, & eorum iussio per obreptionem elicitam, postquam & nobis & omnibus notum est piissimos dominos disciplinam diligere, ordines seruare, Canones venerari, & se in causis sacerdotalibus non miscere; instanter exequimur quod & illorum iuuat animam atque rempublicam, & ad quod nos terribilis tremendique iudicis respectus impellit. Quiesce ergo a cunctis excusationibus, & huc adesse non differas, ut veritatis indagatione roborati, causæ tuæ tandem terminum imponamus. Quod autem valde te pertimescere ac omnino trepidare cognouimus, ne hoc fortasse in te vlciscamur, quod sine nostro consensu ad sacerdotalem ordinem cognosceris inordinate prorupisse; intolerabilis quidem culpa est, sed hanc secundum iussiones serenissimi domini imperatoris, si nequaquam amplius in contumaciæ tuæ errore

perstiteris, laxamus; atque de hac re contra te minime mouemur. Sed & alia quæ nobis dicta sunt irrequisita præterire non patimur. Quia vero dudum scripta tibi transmisiimus, vt quoadusque voluntatem eiusdem serenissimi domini cognosceremus Missarum solennia nullo modo celebrare auderes; sed tu elata mente egisti callide ne eadem scripta susciperes, quæ tamen eorum esset sententia, quoquo modo cognouisti, sed seruare noluisti: ideoque ea quæ tibi prius scripta transmisiimus confirmamus, vt Missarum solennia celebrare non audeas, donec omnia, quæ contra te dicta sunt, subtiliter inquisita fuerint ac discussa. Quod si peruerso forsitan ausu celebrare præsumpseris, ab interdictæ pridem communionis interminatione liberum te non esse cognoscas. Nam etiam si alii excessus desint, pro hac solummodo culpa superbix dominici te corporis ac sanguinis communionem priuamus. Pro qua re obedientiam quam decet exhibens, ad nos summopere, sicut diximus, venire festina, ita vt triginta dierum spatium habeas, quatenus iter tuum præpares, & omni excusatione postposita huc adesse non differas. Si qua autem a iudicibus, vel manu militari, vel a populo ad contradicendum itineri tuo occasio fuerit exorta, qua calliditate agatur, agnoscimus. Ipse ergo iam videas, quam vel hic hominibus, vel in futuro iudicio omnipotenti Deo de tua reddas obligationem rationem, qui districtam in te ex tuo contemptu prouocasti sententiam. Præterea peruenit ad me quia Paulinus frater & coepiscopus meus, & Honoratus ecclesiæ Salonitanæ archidiaconus, pro eo quod præsumptioni tuæ noluerunt præbere consensum, graues a te molestias patiantur, ita vt datis fideiussoribus sint constrikti, quatenus eis ciuitatem vel domos suas egredi omnino non liceat. Quod si ita est, vel sero iam ad sensus salutis rediens, scriptis præsentibus acceptis, ab utrorumque te suspende molestia, vt eis libera sit licentia vel ad me veniendi, si voluerint, vel quomodolibet alibi pro suis utilitatibus proficisci.